

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Ivy Zemanové v exekuční věci

oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, identifikační číslo 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti
povinné: **Kateřina B.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, Praha 4

pro 43 680 Kč s příslušenstvím, k odvolání oprávněné proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 5. 6. 2019, č. j. 15 EXE 6084/2017-211,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se potvrzuje**.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinné náklady odvolacího řízení ve výši 6 413 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Petra Němce.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud I. stupně zastavil exekuci, jejímž vedením byl pověřen dne 25. 9. 2017 pod č.j. 15 EXE 6084/2017-15 Mgr. Martin Tunkl, soudní exekutor Exekutorského úřadu Plzeň – město (výrok I.), a oprávněné uložil povinnost nahradit povinné náklady řízení ve výši 28 858,50 Kč a soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 7 865 Kč (výroky II. a III.). Konstatoval, že k návrhu oprávněné byl provedením exekuce za použití § 43 a) odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále „ex. ř.“), pověřen soudní exekutor k vymožení pohledávky podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. Jiřím K. dne 26. 1. 2017, č.j. 102 ROZH 7866/2016-7. Povinná navrhla zastavení exekuce, neboť má za to, že úvěrová a rozhodčí smlouva, jež s oprávněnou uzavřela, jsou neplatné, povinná neměla možnost ovlivnit výběr jmen rozhodců, kteří pro oprávněnou rozhodovali spory v řádu mnoha tisíců a jsou de facto ekonomicky na oprávněné závislí, oprávněná mohla jen zcela akceptovat návrh na uzavření rozhodčí smlouvy, povinné byla poskytnuta částka 50 000 Kč, úroková sazba však přesahovala 62%, RPSN ve výši 62,87% a následné smluvní pokuty jsou v rozporu s dobrými mravy, oprávněná ani nedodržela postup podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, rozhodčí nález nebyl oprávněné doručen, nikdy nebyl rozhodci uhrazen rozhodčí poplatek, oprávněná ho platila Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., rozhodčí nález, i když se zdánlivě tváří jako nález rozhodce JUDr. K., nemůže být akceptován jako způsobilý exekuční titul, neboť jej vydal subjekt, který nebyl k rozhodčímu řízení dle rozhodčí smlouvy oprávněn.
2. Soud I. stupně na základě provedených důkazů dovodil, že posledně uvedená námitka nemůže uspět, když JUDr. Jiří K. provedl kontrolu úhrad rozhodčích poplatků v rozhodčích řízeních vedených oprávněnou a ve všech byl rozhodčí poplatek řádně uhrazen, k žádosti oprávněné byly právnímu zástupci oprávněné JUDr. Ervínu Perthenovi, MBA písemnosti doručovány

na doručovací adresu Nábřeží Závodu Míru 2739, Pardubice (na této adrese se nachází i pobočka oprávněné), kde byly písemnosti určené JUDr. Perthenovi krátkou cestou předávány osobě, kterou JUDr. Perthen pověřil k přejímání těchto písemností, pověřená osoba se vždy prokazovala písemným pověřením k přebírání písemností v rozhodčím řízení. Dále bylo prokázáno, že JUDr. Ervín Perthen udělil dne 20. 6. 2011 pověření Ing. Radce K., pracovníci oprávněné, aby za něho přebírala doručované písemnosti, to však pouze v rozhodčích řízeních, ve kterých společnost PROFI CREDIT Czech, a.s. advokát zastupuje ve sporech proti dlužníkům oprávněné ze smluv o úvěrech a půjčkách. To, jakým způsobem bylo oprávněné doručeno rozhodnutí rozhodce, povinné nezpůsobilo odnětí možnosti jednat před soudem, což je jedním z kritérií, které soudy zkoumají k námitkám povinné osoby, že soudní rozhodnutí či rozhodčí nález nebyly doručeny v souladu se zákonem. Ze zprávy Okresního soudu v Pardubicích vyplývá, že tamní soud k 22. 5. 2018 eviduje od roku 2009 celkem 16 374 rozhodčích spisů oprávněné, v nichž je rozhodcem JUDr. K. Soud I. stupně poukázal na to, že princip nezávislého a nestranného rozhodování, jež je určující pro rozhodování soudců, se uplatní i pro rozhodování rozhodců; k vyloučení rozhodce z projednání a rozhodnutí věci může pak dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jeho zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat (viz rozhodnutí NS ČR sp. zn. 23 Cdo 3150/2012 ze dne 30. 9. 2014). Jistou opakovanost osoby rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá a nelze ji považovat za nemravnou a už vůbec ne bezprostředně vedoucí k úspěšné námitce vyloučení rozhodce z rozhodování, k vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci nestačí pouze tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně event. i dlouhodobě jako možný rozhodce navrhován. Platnost rozhodčí doložky nutno zkoumat nejenom z hlediska transparentnosti výběru rozhodce, ale je třeba důsledně posoudit i další okolnosti, za kterých k uzavření rozhodčí smlouvy došlo, a to především z pohledu, zda nejsou v rozporu s dobrými mravy. Kritériem pro posouzení nezávislosti a nestrannosti rozhodce je potom také skutečnost, zda je rozhodce jakkoliv závislý, zejména materiálně, na některé ze stran sporu. Rozhodčí nález byl vydán v tomto případě rozhodcem, který má dlouhodobé vztahy s určitým podnikatelem a z činnosti rozhodce pro tohoto podnikatele má ekonomický prospěch. Povinná o takové okolnosti nebyla informována a neměla možnost si ze seznamu rozhodců vybrat, oprávněná neprokázala, že by povinnou vyzvala k tomu, aby se podílela na výběru konkrétního rozhodce. Oprávněná byla dle § 9 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“) před uzavřením smlouvy povinna s odbornou péčí posoudit schopnost povinné jako spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr na základě dostatečných informací získaných od ní, a je-li to nutné, nahlédnutím do databází, umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Dle tohoto ustanovení věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná. Oprávněná provedla řadu šetření, především z nebankovních registrů, např. registru SOLUS, výpisem z nebankovního registru clientských informací, kde je uveden kód příznaku 16, ve vysvětlivkách je uvedeno, že kód příznaku 16 znamená, že klientova smlouva je hodnocena jako špatná. V době uzavírání smlouvy byla povinná zaměstnána na xxx jako sekretářka a podle platového výměru hrubá mzda činila 26 170 Kč. Z vyúčtování mzdy za březen 2016 bylo zjištěno, že měla čistý příjem 30 039 Kč, za duben 2016 ve výši 18 667 Kč. Oprávněná do spisu založila částečný výpis z běžného účtu povinné ze dne 20. 4. 2016, ze kterého je zřejmé, že 8. 4. 2016 od jejího zaměstnavatele byla zaslána částka 30 039 Kč, zbytek výpisu již příložený není, a dále částečný výpis za květen 2016, podle kterého povinná byla zaměstnavatelem vyplacena částka 18 667 Kč, zbytek výpisu založen není. Z těchto výpisů tedy nelze zjistit, jaký byl měsíční pohyb na účtu. Povinná dne 17. 6. 2016 podepsala předšmluvní formulář ke smlouvě č. xxx, kde byla seznámena s tím, že základní celková výše úvěru činí 50 000 Kč, výše revolvingu 33 333 Kč, základní doba trvání spotřebitelského úvěru činí 36 měsíců v měsíčních splátkách po 2 699 Kč, základní částka, kterou je třeba celkem zaplatit činí 97 164 Kč

a dále jsou zde uvedeny předpokládané výše procentní sazby nákladů za spotřebitelský úvěr a po provedení revolvingu. Oprávněná dne 23. 10. 2016 oznámila povinné, že je v prodlení a celkem ke dni zesplatnění úvěru dluží 95 462 Kč, stejně tak byl povinné dne 22. 9. 2016 doručen pokus o smír, a první upomínka 28. 7. 2016. Oprávněná si vyhodnotila klienta ke smlouvě s tím, že nájemné, inkaso, doprava a ostatní činí 4 000 Kč, a výdaje 3 800 Kč. Obě tyto částky se prakticky objevují v každém hodnocení klienta. Pravidelný čistý příjem povinné měl být 26 000 Kč, celkem výdaje 7 800 Kč a volné zdroje 18 200 Kč. Soud I. stupně připustil, že zdrojem informací může být i samotný spotřebitel, ale věřitel se nemůže s informacemi získanými od spotřebitele bez dalšího, je povinen tyto informace s odbornou péčí vyhodnotit a důkladně je prověřit. Pokud má věřitel pochybnosti o jejich správnosti (např., pokud výdaje na bydlení či stravování nebo jiné náklady neodpovídají cenám v místě a čase obvyklým, apod.), je věřitel povinen požadovat po spotřebiteli objasnění takových údajů, případně v rámci svých možností jiným způsobem ověřit. Odborná péče věřitele mimo jiné zahrnuje i to, že věřitel nevychází ze statisticky zprůměrovaných údajů, např. nájem v místě a čase obvyklý, či jiné průměrné výdaje domácnosti. Z dokladů, které potvrzují úvěruschopnost povinné, nebylo zjištěno, v kolika čtené domácnosti povinná žije, pouze to, že je rozvedená, event. zda žije sama a v jakém bytě bydlí, zda v bytě nájemním, zda v bytě ve svém vlastnictví, neboť částka 4 000 Kč za nájemné, služby, dopravu a ostatní v Praze je podhodnocena, stejně jako je podhodnocena částka 3 800 Kč na její výdaje. Je nepravděpodobné, že by všichni žadatelé o úvěr hradili nájemné, inkaso, dopravu apod. ve výši 4 000 Kč a výdaje ve výši 3 800 Kč. I když si tedy oprávněná vyžádala výpisy z různých registrů dlužníků, vycházela především z informací, které jí poskytla povinná a navíc výši všech výdajů určila oprávněná, když jsou prakticky v každém hodnocení klienta totožné. Neposkytnutí přesných a pravdivých údajů však neposouvá důkazní břemeno za správnost poskytnutých údajů na spotřebitele (povinného). Soud I. stupně proto uzavřel, že oprávněná nesplnila svou povinnost podle § 9 zákona o spotřebitelském úvěru.

3. K námitce zjevné nespravedlnosti soud I. stupně uvedl, že neplatnost úvěrové smlouvy nezpůsobuje sice sama o sobě neplatnost rozhodčí smlouvy, ale je třeba uvážit, zda nedochází ke kolizi s dobrými mravy, resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele. V této věci byla rozhodčí smlouva uzavřena společně a v návaznosti na smlouvu o úvěru, jako smlouvu hlavní. V posuzovaném případě došlo dne 17. 6. 2016 k uzavření formulářové smlouvy o úvěru, č. xxx s tím, že oprávněná poskytne povinné úvěr ve výši 50 000 Kč, poplatků za půjčení činí 47 164 Kč, tj. celková částka splatná klientem měla být 97 164 Kč, splatná ve 36 měsících. Povinná má za to, že smlouva je neplatná a v rozporu s dobrými mravy, když úroková sazba překračovala 62% p. a., úrok činil 62,87% a RPSN 62,87%. Především se dobrým mravům musí přičít odměna ve výši 47 164 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 50 000 Kč. Zároveň téhož dne byla uzavřena rozhodčí a došlo tak k naplnění kritéria tzv. „zjevné nespravedlnosti“ jako důvodu pro odeprání soudní ochrany. Soud I. stupně odkázal ohledně úrokové míry na nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 199/11, III. ÚS 4084/12, dále na nálezy I. ÚS 2063/17, III. ÚS 4129/18) a dovodil, že uzavřená smlouva o úvěru trpí zjevným a zásadním rozporům s dobrými mravy a principy ochrany spotřebitele a z tohoto důvodu je stejně jako i na ni přímo navazující rozhodčí smlouva postížena absolutní neplatností ve smyslu ustanovení § 580 a 588 o. z. Popsanému postupu oprávněné při uzavření úvěrové smlouvy a uplatnění nemravných nároků z této smlouvy nelze poskytnout soudní ochranu, a to ani v exekučním řízení. Zdůraznil, že věřitel smí úvěr poskytnout spotřebiteli jen tehdy, když s odbornou péčí schopnost dlužníka posoudil a z jeho zjištění je zřejmé, že dlužník bude schopen úvěr splácet. Neprověří-li věřitel dlužníka dostatečně, nebo poskytne-li dlužníkovi úvěr i přes svá negativní zjištění, je úvěrová smlouva podle Nejvyššího soudu ČR neplatná (rozsudek ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018). Součástí odborné péče poskytovatele úvěru je i taková obezřetnost, že věřitel se nespolehá na údaje o schopnosti splácet úvěr, tvrzené samotným dlužníkem, ale sám tyto údaje prověří. Pokud takto poskytovatel úvěru nepostupuje, dopouští se správního deliktu, což také vyplynulo z nálezu finančního arbitra ze dne 15. 1. 2018, č.j. FA/SR/SU/245/217-3, kdy oprávněná byla uložena povinnost zaplatit částku ve výši 15 686

Kč navrhovateli a sankci ve výši 15 000 Kč zaplatit finančnímu arbitrovi. Z uvedených důvodů soud I. stupně nařízenou exekuci zastavil podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. O náhradě nákladů řízení a nákladech exekuce bylo rozhodnuto § 89, věta první ex. ř., když exekuce byla zastavena pro její nepřipustnost způsobenou tím, že vykonávaný rozhodčí nález od samého začátku nebyl způsobilým exekučním titulem, neboť rozhodce, který jej vydal, neměl k jeho vydání pravomoc. Za takové situace soud I. stupně dovedl procesní zavinění na straně oprávněné, která nezachovala potřebnou míru pečlivosti, když nejprve přistoupila k vymáhání povinnosti a následně rovněž ve vymáhání této povinnosti pokračovala, ačkoli tato povinnost byla uložena rozhodnutím, které od počátku nebylo způsobilým, tj. formálně a materiálně vykonatelným exekučním titulem (např. usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 20 Cdo 1756/2006 nebo 21 Cdo 402/2014). Oprávněné proto soud I. stupně uložil nahradit povinné náklady řízení, které jí vznikly za odměnu advokáta za 9 úkonů po 2 350 Kč (pункtum 89 543,34 Kč sestávající se z jistiny ve výši 43 680 Kč a smluvní pokuty), dle § 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 177/1996 Sb., za 9 režijních paušálů po 300 Kč a za DPH ve výši 5 008,50 Kč, tedy celkem 28 858,50 Kč. Soudnímu exekutorovi vznikly náklady ve výši 7 865 Kč, které sestávají z odměny ve výši 3 000 Kč podle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. (platné v době zahájení exekučního řízení), z náhrady hotových výdajů ve výši 3 500 Kč podle § 13 téže vyhlášky a z 21% DPH.

4. Usnesení napadla včasným odvoláním oprávněná, která se domnívá, že na danou věc nelze aplikovat závěry rozhodnutí pod sp. zn. I. ÚS 199/11 a III. ÚS 4084/12, v nichž se Ústavní soud ČR zabýval především tím, zda byl rozhodce vůbec oprávněn věc rozhodovat, zda měl pravomoc, avšak v tomto případě byla uzavřena samostatná rozhodčí smlouva. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“), předpokládá, že rozhodčí smlouva obстоjí samostatně vedle smlouvy (i neplatné), ke které se vztahuje. Neplatnost smlouvy o úvěru nezpůsobí neplatnost rozhodčí smlouvy kromě situací, kdy důvod neplatnosti smlouvy o úvěru obстоjí samostatně i jako důvod neplatnosti rozhodčí smlouvy, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, nález pod sp. zn. I. ÚS 199/11 se k otázce závislosti platnosti rozhodčí smlouvy na platnosti smlouvy o úvěru nevyjadřuje, a druhý zmíněný nález posuzoval rozhodčí doložku, jež byla součástí smlouvy o úvěru. Oprávněná dále poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, z něhož vyplývá, že exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu a nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení, proto ani v případě rozhodčích nálezů nepřisluší exekučnímu soudu přezkoumávat, zda smlouva o spotřebitelském úvěru, resp. rozhodčí doložka neobsahuje ujednání, které by způsobilo významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele. Ve vztahu k úroku, RPSN a ke smluvním pokutám oprávněná zdůraznila, že povinná svým podpisem pod smlouvou o úvěru stvrдила i to, že souhlasí se smluvními ujednáními k této smlouvě, ničeho nenamítala, naopak se zavázala poskytnuté finanční prostředky za podmínek uvedených ve smlouvě splatit. Pokud by s tím povinná nesouhlasila, měla možnost obrátit se na jinou osobu se žádostí o poskytnutí peněžních prostředků, za daných podmínek však úrok, RPSN ani smluvní pokuty nejsou v rozporu s dobrými mravy, jejich výše je přiměřená. Před uzavřením smlouvy měla povinná dostatek časového prostoru, aby se se smluvními ujednáními seznámila, což stvrдила i svým podpisem pod smlouvou o revolvingovém úvěru a na každé stránce smluvních ujednání. Dle oprávněné nelze pojmát ochranu spotřebitele jako nejvyšší princip, neboť není možné zanedbávat zásadu proporcionality a vycházet i z jiných obecně platných zásad, např. zásady právní jistoty, zásady, dle které každý může činit to, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá a v této souvislosti zdůraznila i to, že normy občanského práva jsou zásadně normami dispozitivního charakteru. Ke sjednání smluvní pokuty a její výše oprávněná poukázala na závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího soudu ČR, zejména z rozhodnutí pod sp. zn. 33 Cdo 498/2009, 26 Cdo 1109/2000, 29 Odo 426/2001, 23 Cdo 436/2011, 33 Odo 438/2005, 33 Cdo 772/2010, 23 Cdo 3789/2011 a 33 Odo 805/2005. Pokud by byla ujednání smlouvy o úvěru posouzena jako neplatná s odkazem na rozpor s dobrými mravy, pak by de facto byla nezodpovědnému jednání

dlužníka spočívajícímu v porušení zásady pacta sunt servanda a autonomie vůle poskytnuta právní ochrana, což jistě není postup v souladu se zákonem a takový závěr podporuje i aktuální judikatura Nejvyššího soudu ČR či odborná literatura. Rovněž z judikatury Ústavního soudu ČR vyplývá prioritní výklad, který nezakládá neplatnost smlouvy, a oprávněná upozornila i na usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, dle něhož nelze shledat uzavřenou rozhodčí smlouvu neplatnou jen proto, že byla předložena k podpisu na předem předtištěném formuláři. Povinná neuvádí, co konkrétní jí překáželo, aby vznesla výhradu proti tomuto způsobu uzavření smlouvy, a bez tvrzení dalších důležitých okolností, nasvědčujících tomu, že proces sjednávání či obsah rozhodčí smlouvy není v souladu s dobrými mravy, nelze automaticky shledat rozhodčí smlouvu neplatnou. I přes formulářový charakter rozhodčí smlouvy mohla povinná objektivně vzato navrhopvat jiná, další jména rozhodců, prohlásit, že s konkrétně navrženou osobou rozhodce nesouhlasí, příp. takovou smlouvu neuzavřít. Povinná však žádné námitky v tomto směru neučinila a netvrdí ani žádné mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely, příp. netvrdí a nedokládá, že by v daných poměrech a vzhledem k jedinečnosti souzené věci byla uzavřena natolik nespravedlivá či nemravná rozhodčí smlouva a v této souvislosti oprávněná poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 20 Cdo 1641/2018 a 20 Cdo 1449/2018. Nadto povinná v exekučním řízení uplatňuje argumentaci, kterou mohla jako obranu použít v rámci institutů předvídaných zákonem o rozhodčím řízení, jež nelze jednoduše obcházet v předstevě, že se tak jako tak lze ochrany domoci v následném exekučním řízení. Oprávněná v této souvislosti upozornila i na závěry vyplývající rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 29 Cdo 4498/2007, na usnesení Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 20 Co 94/2018, Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 21 Co 211/2018 s tím, že úvěrová smlouva nemůže být pro tvrzený rozpor sjednaného úroku s dobrými mravy neplatná jako celek. Dále zmínila usnesení Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 22 Co 209/2018, když obdobně se vyjádřily ve svých rozhodnutích i další odvolací soudy, rozhodnutí Městského soudu v Praze pod sp. zn. 35 Co 249/2018 bylo napadeno dovoláním, které Nejvyšší soud ČR odmítl usnesením ze dne 6. 6. 2019, č. j. 20 Cdo 1037/2019-296. Závěrem oprávněná poukázala i na závěry obsažené v usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře pod sp. zn. 15 Co 163/2019 a navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení změnil a návrh na zastavení exekuce zamítl.

5. Povinná ve svém vyjádření zopakovala svoji argumentaci s odkazem na nálezy Ústavního soudu ČR pod sp. zn. III. ÚS 4084/12, I. ÚS 199/11, III. ÚS 4129/18 a usnesení Nejvyššího soudu pod sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 a 20 Cdo 2897/2017. Naopak rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 30 Cdo 3712/2012 zmíněné oprávněnou na tuto věc nedopadá, když se dovolatel od počátku chybně dovolával vad rozhodčího nálezu a jeho nesprávnosti co do hmotného práva a nenapadl oprávnění rozhodce spor rozhodovat, v této souvislosti odkázala i na odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 26 Cdo 2860/2015. V usnesení pod sp. zn. 20 Cdo 2897/2017 Nejvyšší soud ČR naopak konstatoval, že se nejedná o věcný přezkum exekučního titulu a je třeba zkoumat, za jakých okolností byla smlouva uzavřena, a to s pomocí kritérií judikaturou tohoto soudu vytyčených ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky, apod. Ve zmíněném rozhodnutí rozhodoval Nejvyšší soud ČR v obdobném případě po skutkové i právní stránce a vyplývá z něj, že exekuční soud zásadně může takový přezkum provést a může přezkumem nejen smluvních podmínek, rozhodčí smlouvy, dojít k neplatnosti rozhodčí smlouvy, a tedy k nezpůsobilosti exekučního titulu. K rozhodnutí zmíněné oprávněnou pod sp. zn. 29 Cdo 1222/2005 povinná uvádí, že se týká obchodního zákoníku, který se na projednávaný případ nevztahuje. Skutečnost, že se nejedná o věcný přezkum, nadto potvrdil Nejvyšší soud ČR i ve své další judikatuře, aktuálně např. v usnesení 20 Cdo 1612/2019, 20 Cdo 3844/2018. Další rozhodnutí zmíněná oprávněnou pod sp. zn. 20 Cdo 1641/2018 a 20 Cdo 1449/2018 se týkají po skutkové stránce zcela odlišné věci a zmíněné usnesení Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 20 Co 209/2018 bylo zrušeno usnesením Nejvyššího soudu č. j. 20 Cdo 1610/2019-241. V rozhodnutí pod sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 Nejvyšší soud uvedl, že platnost rozhodčí doložky je nutno posuzovat nejen z hlediska transparentnosti výběru rozhodce, ale též je třeba zkoumat ostatní okolnosti, zda nejsou

v rozporu s dobrými mravy. Povinná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 23 Cdo 3697/2013 a 26 Cdo 3662/2014, v rozhodnutí pod sp. zn. 20 Cdo 4022/2015 dal Nejvyšší soud ČR v zásadě návod, jak by měla být postavena argumentace pro námitky, že rozhodci byli ekonomicky závislí, a především přisvědčil dalším námitkám povinného, a to neplatnosti celé úvěrové smlouvy, které strhávají s sebou i rozhodčí smlouvu. Dle povinné rozhodčí řízení před rozhodcem K. nikdy neproběhlo, neboť spor rozhodovala Rozhodčí společnost Pardubice s. r. o., neboť řízení mělo probíhat v jejím sídle, podání měla být adresována na adresu tohoto sídla, rozhodčí poplatek nikdy nebyl uhrazen rozhodci, ale Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o., což vyplývá z výsledků rozhodců K., Martina T. a Františka B. v jiných soudních řízeních. Ustanovení článku V. odst. 5.3. rozhodčí smlouvy, které stanoví, že na rozhodčí řízení se nevztahuje jednací a poplatkový řád Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o., má ve smlouvě místo právě proto, že rozhodčí řízení probíhalo u této rozhodčí společnosti. Rozhodce K. nevykonával rozhodčí činnost zdarma, když je společníkem Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o., měl podíl na zisku této společnosti a měl i odměnu z toho, že účtoval Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o. rozhodcovské služby, tj. rozhodčí řízení vykonával jako službu Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o. Povinná dovozuje, že rozhodce K. sehrál pouze roli bílého koně, který zastřel to, že de facto spor rozhodovala Rozhodčí společnost Pardubice s. r. o., rozhodce K. pro ni pracoval a mezi stranami nevystupoval jako nezávislý a nestranný rozhodce, ale jako osoba placená subjektem, který platila oprávněná, rozhodčí nález takto vzniklý, byť se zdánlivě tváří jako nález rozhodce K., tak nemůže být akceptován jako způsobilý exekuční titul, neboť jej vydal subjekt, který nebyl k rozhodčímu řízení dle rozhodčí smlouvy oprávněn. V tomto směru povinná odkázala na závěry rozhodnutí Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 17 Co 23/2019, v němž se jednalo o obdobnou věc. Povinná zopakovala svá tvrzení o zajištění nepřiměřenými smluvními pokutami a úroky a poukázala na to, že v obdobných věcech rozhodl Městský soud v Praze pod sp. zn. 20 Co 27/2018, 14 Co 293/2018 a 19 Co 25/2019. Oprávněná rovněž s odbornou péčí neposoudila schopnost povinné splácet spotřebitelský úvěr ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a v této souvislosti zmínila nález Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 4129/18 a nález finančního arbitra ze dne 15. 1. 2018, č. j. FA/SR/SU/245/2017 – 3. Pokud byly úroky vyjádřením rizika, že dlužník nebude splácet, když bonitní klient dostává nízké úroky a méně bonitní klient dostává úroky vysoké, pak je třeba u smlouvy, v níž byly sjednány úroky 62,87 % p. a. konstatovat, že povinná byla zjevně nebonitní, a to dokonce do té míry, že jí nebylo možno poskytnout úroky v souladu se zákonem, ale oprávněná poskytla finanční prostředky za úrok, který se zjevně přičí dobrým mravům. Pak ale neměla úvěr povinné poskytnout vůbec, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 20 Cdo 2841/2018. Oprávněná však vyhodnotila riziko poskytnutí úroku tak vysoce, že musela povinné vyčíslit úroky mnohonásobně převyšující nejvyšší úrokové sazby v bankách, a úrok přes 62 % p. a. je ve zjevném rozporu s dobrými mravy. V daném případě se zásady *vigilantibus iura a pacta sunt servanda* neaplikují proto, že tyto soukromoprávní zásady jsou prolomeny zásadou dobrých mravů (rozsudek Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 33 Odo 234/2005, nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11). S odkazem na závěry soudní judikatury zejména rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 a usnesení Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 4084/12 povinná navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení potvrdil.

6. Odvolací soud na podkladě podaného odvolání přezkoumal napadené usnesení včetně předcházejícího řízení dle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř., dokazování doplnil (§ 213 odst. 4 o. s. ř.) a z návrhu na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru/smlouvy o revolvingovém úvěru č. xxx vyplynulo, že uvedený návrh na uzavření smlouvy o úvěru na formuláři oprávněné jako úvěrujícího byl učiněn povinnou jako úvěrovaným dne 17. 6. 2016 a akceptován úvěrujícím byl 20. 6. 2016. Smluvní strany si sjednaly spotřebitelský úvěr ve výši 50 000 Kč s dobou trvání 36 měsíců a základní částkou splatnou úvěrovaným ve výši 97 164 Kč, celková měsíční splátka byla sjednána ve výši 2 699 Kč při pevné výpůjční úrokové sazbě 62,87 % p.a. a předpokládané výši procentní sazby nákladů na tento úvěr ve výši 62,87 % (RPSN). Dále byl sjednán revolvingový úvěr ve výši 33 333 Kč s úrokovou sazbou 50,04 % p.a. V oznámení o schválení úvěru k smlouvě o revolvingovém

úvěru č. xxx ze dne 21. 6. 2016 byl povinně schválen úvěr v navrhovaném znění s tím, že RPSN činí 62,45%. Dle statistiky ČNB – databáze časových řad ARAD dosahovala průměrná výše úrokových sazeb v červnu 2016 u spotřebitelských úvěrů pro domácnosti výše 10,68 % p. a., u kontokorentů a revolvingových úvěrů výše 13,73 % p.a., u kreditních karet 21,29 % p. a. a u úvěrů z kreditních karet 23,98 % p.a. Z rozhodčí smlouvy, která byla mezi účastníky uzavřena dne 17. 6. 2016 vyplynulo, že veškeré spory o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly nebo vzniknou z návrhu na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru č. xxx ze dne 17. 6. 2016 či v souvislosti s ním, nebo případně na základě uvedeného návrhu uzavřené smlouvy o revolvingovém úvěru, budou rozhodovány v rozhodčím řízení, a to podle níže uvedených pravidel rozhodčího řízení (čl. II. bod 2.1. rozhodčí smlouvy). Veškeré spory budou v prvním stupni rozhodovány kterýmkoliv z dohodnutých rozhodců uvedeným v bodě 3. 3. této rozhodčí smlouvy, kterému žalobce doručí žalobu. Rozhodčí řízení bude vedeno vždy jediným ze sjednaných rozhodců dle volby žalobce. Oprávněná je povinna před podáním žaloby zaslat žalovanému písemnou výzvu, aby tento vybral rozhodce, u kterého má být rozhodčí řízení vedeno. Žalovaný je oprávněn tohoto rozhodce vybrat pouze ze sjednaného seznamu rozhodců a je povinen doručit oprávněné písemné oznámení obsahující výběr rozhodce nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy oprávněná odeslala výzvu. Pokud uvedenou volbu neprovede nebo ji provede opožděně či nesprávně, má oprávněná právo provést volbu rozhodce ze seznamu sama a tuto volbu projeví doručením žaloby tomuto rozhodci. V čl. III. bodu 3. 3. je pak uvedeno celkem 13 rozhodců vždy s uvedením jejich sídla a místa případného konání rozhodčího řízení, mezi nimi mimo jiné na 4. místě i rozhodce JUDr. Jirí K., se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice. Rozhodčí řízení se má v jeho případě konat v sídle Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o., IČ 27531465, na adrese Masarykovo náměstí 1544, Zelené předměstí, 530 01 Pardubice. Rozhodčí řízení bude neveřejné a ústní, avšak k projednání věci není třeba nařizovat jednání, jestliže dle rozhodce lze ve věci rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkaz (čl. III. bod 3.4. rozhodčí smlouvy). Dále mohl účastník, kterému byl doručen rozhodčí nález vydaný v prvním stupni požádat o přezkum tohoto rozhodčího nálezu do 15 dnů od doručení, a to u rozhodce, který jej vydal. O žádosti o přezkum rozhodčího nálezu má rozhodovat tříčlenný přezkumný senát složený z některých z vyjmenovaných rozhodců v čl. IV. bod 4.4. Podle výpisu z obchodního rejstříku vznikla obchodní společnost Rozhodčí společnost Pardubice s. r. o., IČO 27531465, dne 15. 1. 2008, jejími společníky jsou JUDr. Jirí K., JUDr. Martin T. a František B., jednatelem pak František B. Tato společnost má registrovanou doménu rozhodce.cz (z výpisu registrátora CZ.NIC). JUDr. Jirí K. (rozhodce a společník Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o.) při svém výsledku před Okresním soudem ve Znojmě ve věci 16 EXE 905/2015 dne 20. 11. 2018 odhadl, že vydával v období od roku 2008/2009 do roku 2016/2017 zhruba 25 – 30 nálezů týdně. Rozhodčí poplatek byl oprávněnou hrazen na účet Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., z něj byly placeny náklady (kanceláře, pronájmy, software, hardware, zaměstnanci společnosti). Rozhodčí nálezy psala administrativa, není zdatný písař, nediktoval jim je, časovou náročnost jeho účasti na rozhodnutí nebyl schopen určit. Měl z uvedené společnosti podíl na zisku, někdy společnosti z advokátní kanceláře také účtovali. František B. při svém výsledku před Obvodním soudem pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 54 EXE 5280/2016 dne 17. 12. 2018 uvedl, že byl v období od roku 2009 do roku 2017 zaměstnán jako tajemník u Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o. Zajišťovali administrativní zázemí pro rozhodce, byla tam dohoda o odměňování rozhodce za jeho činnost, veškeré náklady spojené s rozhodčí činností pak nesla rozhodčí společnost. Obsahem dohody bylo, že za určitý počet rozhodnutých věcí bude rozhodci příslušet určitá odměna, v níž byly zohledněny náklady. Odměňování bylo variabilní, záviselo na finanční náročnosti každého konkrétního sporu. Vyloučil, že by spor rozhodoval někdo jiný, než kdo přijal funkci rozhodce, rozhodčí společnost se na rozhodování konkrétních rozhodců nepodílela. Rozhodčí poplatek byl hrazen na účet rozhodčí společnosti, spory ze strany oprávněné tvořily 80 % činnosti Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o. Kromě příjmů z rozhodčích poplatků jiné příjmy z podnikatelské činnosti společnost neměla, dále měla ještě dotace. Zisk společnosti byl rozdělován na základě rozhodnutí společníků.

Existovala trojstranná dohoda mezi rozhodcem, Rozhodčí společností Pardubice s.r.o. a oprávněnou ohledně úhrady rozhodčích poplatků. Mgr. Jan F. při svém výsledku do protokolu Obvodního soudu pro Prahu 10 o ústním jednání ze dne 25. 2. 2019, sp. zn. 54 EXE 1160/2015, uvedl, že rozhodčí činnost vykonává od roku 2009-2010. Většina sporů, které rozhodoval, bylo s oprávněnou jako žalobcem. Rozhodčí společnost Pardubice s. r. o. zajišťovala veškerou administrativu kolem vedení sporů od založení spisu po odesílání a příjem korespondence. Byl jako advokátní koncipient JUDr. K., ve smluvním vztahu k Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o. žádným nebyl, pokud je mu známo, byla uzavřena mezi všemi rozhodci a oprávněnou smlouva, kde figurovali všichni rozhodci. Jednalo se o to, že budou figurovat ve smlouvách, které oprávněná uzavírala se svými klienty. Poplatky měly být hrazeny asi Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o.

7. Podle § 52 odst. 1 ex. ř. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
8. **Podle § 268 odst. 1 písm. h)** o. s. ř. lze exekuci zastavit i tehdy, je-li nepřipustná, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
9. Podle § 2 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení se strany mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů ze smluv, které se spotřebitelem uzavírá podnikatel, sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).
10. Podle § 7 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Rozhodce může být určen i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.
11. Po doplněném dokazování odvolací soud posoudil podané odvolání jako nedůvodné. Soud I. stupně na základě provedeného dokazování učinil odpovídající skutková zjištění, která správně posoudil po právní stránce a odvolací soud může na jeho zásadní závěry odkázat. Důvody zastavení výkonu rozhodnutí vymezuje ustanovení § 268 odst. 1 o. s. ř., které platí i pro řízení exekuční (§ 52 odst. 1 ex. ř.); pod písmeny a) až g) uvádí důvody relativně konkrétní, pod písmenem h) je důvod formulovaný všeobecně, jehož účelem je umožnit, aby výkon rozhodnutí byl zastaven i v jiných závažných případech, jež pro jejich možnou rozmanitost nelze s úplností předjímat, resp. podrobit konkrétnímu popisu. Nauka i soudní praxe jsou jednotné potud, že důvody, pro které je výkon rozhodnutí nepřipustný, se typicky spojují s vadami exekučního titulu [pokud nezpůsobují jeho (materiální) nevykonatelnost, jež zakládá důvod zastavení výkonu podle § 268 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], s pochybeními při nařízení výkonu (např. postižením jiného účtu než účtu povinného - srov. § 303 a násl. o. s. ř.), s rušivými okolnostmi při provádění výkonu (např. odmítne-li oprávněný poskytnout součinnost při výkonu odebráním věci podle § 345 a násl. o. s. ř., nebo setrvávají-li v bytě, který má být podle § 340 a násl. o. s. ř. vyklizen, osoby, jež důvod bydlení neodvozují od povinného), případně se specifickým jednáním povinného (vznese-li důvodně námitku promlčení, způsobí-li započtením zánik vymáhané pohledávky před vydáním vykonávaného rozhodnutí, event. vymáhanou pohledávku uspokojí do takové výše, že se další výkon stane nevhodným) (srov. též Kurka, V., Drápal, L., Výkon rozhodnutí v soudním řízení, Linde Praha, a. s., 2004, strana 387). Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a v celé řadě dalších, na ně navazujících rozhodnutích, zdůraznil, že ačkoli v exekučním řízení soudu nepřislouží zabývat se věcí samou, neboť exekuční řízení je určeno pro faktický výkon rozhodnutí a nikoliv pro jeho přezkum či autoritativní nalézání práva, musí se zabývat otázkou pravomoci orgánu, který exekuční titul vydal, s tím, že ani zákon č. 216/1994 Sb. nevyklučuje, aby otázka (nedostatku) pravomoci rozhodce byla zkoumána i v exekučním řízení. Obdobně je ustálena i judikatura Nejvyššího soudu v tom směru, že věcná správnost exekučního titulu již nemůže být v exekučním řízení přezkoumávána (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2002, sp. zn. 20 Cdo 554/2002, ze dne 17.

4. 2013, sp. zn. 20 Cdo 742/2013, či ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1274/2014). Případné vady nalézacího řízení se nepřenesají do exekučního řízení a věcná správnost vykonávaného rozhodnutí nemůže být jakkoliv (ani prostřednictvím výtky vad nalézacího řízení) v exekučním řízení zpochybněna. V souvislosti s uzavíráním spotřebitelských úvěrových smluv však Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2016, vyslovil závěr, že se nejedná o věcný přezkum exekučního titulu, je-li ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12, zkoumáno, zda je úvěrová smlouva neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Nicméně pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná ve smyslu citovaných nálezů Ústavního soudu (a proto je neplatná i rozhodčí smlouva, která by bez úvěrové smlouvy nebyla uzavřena, a není dána pravomoc rozhodce), je třeba zkoumat, za jakých konkrétních okolností byla úvěrová smlouva uzavírána, včetně zohlednění kritérií vytyčených judikaturou Nejvyššího soudu ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod. (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 2897/2017, ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3324/2017, ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3852/2017). V usnesení ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, Nejvyšší soud ČR konstatoval, že *ačkoli neplatnost smlouvy hlavní (úvěrové) sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí (viz shora citovaný rozsudek ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005), a ačkoli ani neplatnost rozhodčí smlouvy není v daném případě odvoditelná ze samotného jejího obsahu (viz závěry výše), nelze – ve smyslu v předchozím zaznamenaných právních názorů – opomenout uvážit, zda obojí ve svém celku (jak obsahově tak procedurálním) není postiženo stigmatem kolize se zde rozhodnými „dobrymi mravy“ (§ 580 o. z.), resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele (coby „slabší strany“). Na tomto místě tak do hry vstupují i specifické okolnosti podoby konkrétních závazků dlužníka, včetně těch, jež mají „sankční“ povahu, zakomponované do úvěrové smlouvy (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 20 Cdo 1387/2016). Kritéria, podle nichž má být posuzován soulad úvěrové smlouvy a rozhodčí smlouvy s dobrými mravy rozvinul Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 6. 11. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3844/2018, kdy je na místě zabývat se zejména posouzením těchto aspektů: 1) mírou a zjevností rozporu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy z pohledu hmotného práva (i s ohledem na vyšší smluvní pokuty, na smluvní úrok z poskytnuté částky), když dovolací soud již dříve dovodil, že přisoudil-li rozhodce oprávněnému plnění, které není ve zjevném rozporu s dobrými mravy, není možné, aby byl rozhodčí nálezhledán nezpůsobilým exekučním titulem a exekuce byla zastavena (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018); 2) možným zneužitím finanční tísně spotřebitele; 3) mírou indicií, které podporují závěr o ekonomické provázanosti rozhodce s oprávněným; 4) způsobem ustanovení rozhodce; 5) mírou a odůvodněností pasivity povinného – spotřebitele, který své námítky ve vztahu ke způsobu určení rozhodce, jakož i hmotněprávní výhrady k plnění, které bylo v rozhodčím řízení přiznáno, nevzněl již při podpisu rozhodčí smlouvy, případně v rozhodčím řízení či v rámci žaloby podle ustanovení § 31 z. r. ř. Byl-li rozhodčí nález, který je ve věci exekučním titulem, vydán rozhodcem určeným na základě neplatné rozhodčí smlouvy, byl vydán rozhodcem, který k tomu neměl podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc, a rozhodčí nález tak není způsobilým exekučním titulem ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) ex. ř., podle něhož by exekuce mohla být nařízena; byla-li již exekuce v takovém případě nařízena, je třeba exekuci v každém jejím stadiu i z úřední povinnosti pro nepřipustnost podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 20 Cdo 997/2017), a to bez ohledu na to, zda povinný podal návrh na zastavení exekuce či tuto námítku uplatnil v žalobě na zrušení exekučního titulu.*

12. Výše uvedené judikatorní závěry jsou plně aplikovatelné i v projednávané věci, když při respektování závěru, že neplatnost smlouvy hlavní (zde úvěrové) sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí, je po zjištění platnosti rozhodčí smlouvy nezbytné vždy ještě zvážit, zda obě samostatné smlouvy ve svém celku nejsou v kolizi s dobrými mravy ve smyslu § 580 o. z., příp. zákonnými principy ochrany spotřebitele. Na tomto místě hrají dle shora citované judikatury důležitou roli okolnosti konkrétních závazků dlužníka, včetně těch se sankční povahou, které vyplývají z obsahu vlastní úvěrové smlouvy. Ústavní soud pak v citovaných závěrech (zejm. v sp. zn. I. ÚS 199/11) při respektu zákazu věcného přezkumu správnosti vykonávaného titulu uzavřel,

že není možno poskytovat soudní ochrany subjektům, které „evidentně poškozují práva svých klientů“, vnučující jim ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek. *V souladu s dobrými mravy při sjednávání úroků při peněžité půjčce je takové jednání věřitele, který se při peněžité půjčce „spokojí“ - bez ohledu na to, v jaké situaci se nachází dlužník - s přiměřenou výší úplaty (odměny) za užívání půjčené jistiny a který tedy své volné peněžité prostředky hodlá „zhodnotit“ běžným (obvyklým) způsobem rovněž v případě, že dlužník uzavírá smlouvu o půjčce v situaci pro něj obtížné. Nelze totiž přehlédnout, že dlužník uzavírá smlouvu o půjčce a dohodu o úrocích z půjčené částky často právě z důvodu své tíživé finanční situace; neodpovídá obecně uznávaným pravidlům chování a vzájemným vztahům mezi lidmi a mravním principům společenského řádu, aby dlužník i v takové situaci poskytoval (musel poskytovat) věřiteli nepřiměřené nebo dokonce „lichvářské“ úroky. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že nepřiměřenou a tedy odporující dobrým mravům je zpravidla taková výše úroků sjednaná ve smyslu ustanovení § 658 odst.1 obč. zák., která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. V projednávané věci soudy zjistily, že úroková míra u úvěrů poskytovaných bankami činila v době uzavření smluv o půjčce 9 až 15,5% ročně. Vzhledem k tomu, že dohodnutá výše úroků (ve výši 60% ročně) podstatně (téměř čtyřnásobně) přesahovala horní hranici této obvyklé úrokové míry, je za tohoto stavu věci odůvodněn právní závěr, že šlo o ujednání, které je v rozporu s dobrými mravy, a tedy ve smyslu ustanovení § 39 obč. zák. neplatné (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004).* Soud I. stupně návrh povinné na zastavení exekuce posuzoval při vědomí výše uvedených zásad a nepochybil, když smluvní úrok dle úvěrové smlouvy ve výši 62,87% p. a. považoval za nepřiměřeně vysoký. Povinná byla v daném případě povinna vrátit oprávněné za celé výpůjční období tří let téměř dvojnásobek zapůjčené částky, výše nominální úrokové sazby výrazně převyšovala obvyklou úrokovou míru v době poskytnutí úvěru, když dle statistiky ČNB byly v posuzovaném období úvěry v bankovním sektoru poskytovány v průměrné sazbě 13,73 % p.a., resp. 23,98 % p.a. u nejvýše úročených úvěrů z kreditních karet. Je tak zjevné, že úroková sazba u spotřebitelského neúčelového úvěru, který byl v daném případě poskytnut, násobně převyšovala i nejvyšší statisticky uváděnou sazbu poskytovanou bankami u nejvýše úročených úvěrů z kreditních karet. Jednalo se o úvěr spotřebitelský, poskytovaný oprávněnou jako nebankovním subjektem na krátké období (36 měsíců), avšak ani vysoká rizikovost, mimobankovní sektor, krátkodobost úvěru nemohou odůvodnit poskytování finančních prostředků za tak výrazně odlišných podmínek, než je tomu v bankovním sektoru. Do kontextu nepřiměřených ujednání úvěrové smlouvy pak zapadají i ujednání týkající se prodlení povinné jako dlužníka, když rozhodčím nálezem byl oprávněné v souladu s úvěrovou smlouvou přiznán zákonný úrok z prodlení z dlužné částky dle splátkového kalendáře, ačkoliv ta obsahovala jak jistinu, tak i kapitalizovaný nepřiměřený smluvní úrok, když tato skutečnost byla „skryta“ ve všeobecných smluvních podmínkách pod tzv. novou jistinu úvěru (v odst. 12.4. smluvních podmínek).

13. Rovněž přiměřenost smluvní pokuty je třeba hodnotit vzhledem ke všem okolnostem případu, přičemž smluvní pokuta sjednaná ve výši zhruba 0,5 % denně z dlužné částky (182,5 % p.a.) byla v minulosti shledána judikaturou Nejvyššího soudu v zásadě jako odpovídající dobrým mravům (viz rozsudky ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 33 Cdo 772/2010, ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1682/2007). V daném případě se oprávněná dopustila dalšího nepřiměřeného a značně pro spotřebitele nepřehledného řetězení nároků, když smluvní pokuta sjednaná v čl. 12 smluvních podmínek, vedle smluvní pokuty z dlužných splátek, která má vzrůstající sazbu podle délky prodlení (8% při více než 15 dnech prodlení, dalších 13 % při více než 30 dnech), zahrnuje i sazbu 25 % z dlužné nové jistiny, tj. dlužné jistiny a kapitalizovaného úroku, při jejím nesplacení do 10 dnů po zesplatnění a dále sazbu 0,25 % denně (91,25 % p.a.) z nové jistiny úvěru od druhého dne po zesplatnění úvěru do zaplacení. Nejde tak o přiměřené nastavení sankce, vzrůstající jen v absolutní částce s délkou prodlení, která dále vzrůstá vždy o výši dlužné částky ročně. Dané nastavení úroku, úroku z prodlení a smluvní pokuty jako celku ve všeobecných podmínkách svědčí nikoliv jen o snaze oprávněné kompenzovat své ztráty způsobené pozdním vrácením zapůjčených prostředků a

přiměřeným způsobem sankcionovat porušení základní povinnosti dlužníka, ale spíše o snaze zajistit si další výrazné plnění nad rámec sjednané ceny peněz. Odvolací soud odkazuje na téměř shodné skutkové okolnosti, jež řešil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 17 Co 23/2019, od jehož závěrů nemá důvod se odchylovat. Na podkladě doplněného dokazování souhlasí v plném rozsahu též se závěrem, že podstatným deficitem transparentnosti trpí tato smlouva v tom směru, že vlastní rozhodčí řízení fakticky neprobíhalo výlučně před vybranou osobou rozhodce, ale za podstatného přispění třetí osoby – Rozhodčí společnosti Pardubice s. r. o., o čemž byla informována výlučně oprávněná (viz výpověď Františka B. o trojstranné dohodě oprávněné, některých rozhodců a citované společnosti) a nikoliv též povinná. Tato skutečnost pak nevyplývá ani z vlastního obsahu rozhodčí smlouvy, když podle jejího znění měla adresa sídla být pouze doručovací adresou pro podání žaloby. Této společnosti byly v souladu s rozhodčí smlouvou nejen doručovány rozhodčí žaloby oprávněné, ale tato jim následně přidělovala spisové značky jednotlivých rozhodců, zajišťovala výběr rozhodčích poplatků na svůj bankovní účet (nikoliv na samostatný účet rozhodce), prostřednictvím zaměstnanců vykonávala vlastní administraci (vedení rejstříku sporů, příjem a odesílání zásilek), rozhodce JUDr. Jirí K. byl na uvedené obchodní společnosti zainteresován jako jeden z jejích společníků, který měl mimo jiné příjem z vyplácených podílů na jejím zisku. Tyto okolnosti, mající vliv na výběr rozhodce byly povinné při sjednávání rozhodčí smlouvy zatajeny. Lze rovněž souhlasit s tím, že předmětná smlouva o úvěru sestávající z několika smluvních dokumentů, včetně nepřehledných smluvních ujednání tvoří značně nesourodý celek, obsahující celou řadu zkratk a vzájemných odkazů na jednotlivá ustanovení, což je činí špatně pochopitelnými i špatně čitelnými, jedná se formulářové dokumenty oprávněné, v nichž měla povinná minimální možnost úprav, opačné tvrzení oprávněné je s ohledem na předtiskovaný text iluzorní. Ostatně sama oprávněná poukazuje na jedinou reálnou možnost povinné, a to smlouvu neuzavřít. Povinná dle své výpovědi uzavírala smlouvu ve velké rychlosti, kdy nebylo v jejích silách všechny dokumenty přečíst. Splácení dlužné částky jí komplikovaly problémy poté, co jí zemřel otec, možnosti obrany v rozhodčím řízení či žaloby na přezkum rozhodčího nálezu nevyužila, neboť na tom není po právní stránce tak dobře, aby mohla reagovat, což však nelze považovat za objektivní překážku v aktivní obraně povinné. Povinná však přesto dle tvrzení samotné oprávněné uhradila 75 398 Kč. Soud I. zcela správně posoudil postup oprávněné při posouzení schopnosti povinné úvěr splácet ve smyslu § 9 zákona o spotřebitelském úvěru, ostatně formální postup ze strany oprávněné dokládá zjevně paušalizovaná výše uvažovaných výdajů 7 800 Kč i ve výše citovaném rozhodnutí Krajského soudu v Praze.

14. S ohledem na všechny výše uvedené okolnosti odvolací soud I. stupně správně uzavřel, že úvěrová i rozhodčí smlouva jsou v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 580 o. z., resp. se zákonnými principy na ochranu spotřebitele a je-li uzavřená rozhodčí smlouva zakládající pravomoc JUDr. Jirího K. neplatná, pak je naplněn ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. důvod pro zastavení exekuce jako celku. Pokud oprávněná poukazovala na protichůdná soudní rozhodnutí, lze tutu okolnost přičíst na vrub vývoji soudní judikatury v této oblasti, a ve vztahu k rozhodnutí Městského soudu v Praze pod sp. zn. 35 Co 249/2018 je třeba zmínit podstatnou, odlišnou okolnost, která byla zdůrazněna v závěru tohoto rozhodnutí, a to, že povinná sama jednala v rozporu s dobrými mravy, poskytnutý úvěr vůbec nesplácela a oprávněné nezaplatila ani částku, která jí byla jako úvěr poskytnuta. Odvolací soud proto napadené usnesení včetně správných výroků o nákladech účastníků a nákladech exekuce potvrdil dle § 219 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. ř.
15. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšné povinné odvolací soud přiznal právo na náhradu nákladů, jež jí vznikly za odměnu advokáta za 2 úkony (vyjádření, účast na jednání) po 2 350 Kč dle § 7 bod 5 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) vyhl.č. 177/1996 Sb., za dva režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky a za 21% DPH ve výši 1 113 Kč dle § 137 odst. 1 a 3 písm. a), § 151 odst. 2 o. s. ř., tedy celkem 6 413 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 3. prosince 2019

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu